

Udkast til ændringer af lov om elforsyning

De foreslåede ændringer:

1. I § 5 indsættes efter nr. 19 som nyt nummer:

»20) *Intern elektricitetsforbindelse*: En elektricitetsforbindelse, der kan etableres af en elkunde til eget elproducerende anlæg placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted.«

Nr. 20-34 bliver herefter nr. 21-35.

2. I § 5 indsættes efter nr. 32, der bliver nr. 33, som nyt nummer:

»34) *VE-egenforbruger*: Elkunde, der i tilknytning til sit forbrugssted producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet.«

Nr. 33 og 34, der bliver nr. 34 og 35, bliver herefter nr. 35 og 36.

3. I § 9, 1. pkt., indsættes efter »aktive kunder,«: »VE-egenforbrugere,«.

4. Efter § 23 indsættes:

»Interne elektricitetsforbindelser

§ 23 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om interne elektricitetsforbindelser, herunder om kriterier og vilkår der skal være opfyldt for, at en elkunde kan etablere en intern elektricitetsforbindelse.«

5. I § 84, stk. 1, 2. pkt., ændres »og elproducenter« til: », elproducenter og VE-egenforbrugere«.

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Ændringerne indebærer, at begrebet VE-egenforbrugere defineres i elforsyningsloven, og at der i samme lov indsættes en bemyndigelse, hvorefter klima-, energi-, og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om VE-egenforbrugere.

Ændringerne indebærer desuden, at reglerne for interne net i produktionsleddet tydeliggøres og præciseres ved, at der i elforsyningsloven indsættes en definition af begrebet ”internt net i produktionsleddet”, som i den anledning skifter navn til ”intern elektricitetsforbindelse”, og at der

indsættes en bemyndigelse, hvorefter klima-, energi-, og forsyningsministeren kan fastsætte regler om interne elektricitetsforbindelser, så der vil kunne udstedes en bekendtgørelse med regler om interne elektricitetsforbindelser, der viderefører gældende praksis.

2. Lovforslagets baggrund

Den grønne omstilling er i vidt omfang afhængig af en omfattende elektrificering af det danske samfund. Her forventes VE-egetforbrug og interne net at spille en central rolle, idet det giver incitament til nær samplacering af elproduktion og –forbrug, hvilket styrker muligheden for at indpasse en øget mængde vedvarende energi (VE) i elnettet.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer på denne baggrund, at det er hensigtsmæssigt, at begrebet VE-egenforbruger defineres i elforsyningsloven, og at der udstedes en bekendtgørelse med regler om VE-egenforbrugerens rettigheder og forpligtelser i overensstemmelse med VE II-direktivets regler.

I samme anledning vurderer ministeriet, at det er hensigtsmæssigt, at reglerne for interne net i produktionsleddet tydeliggøres og præciseres ved, at der i elforsyningsloven indsættes en definition af begrebet ”internt net i produktionsleddet”, som i den anledning skifter navn til ”intern elektricitetsforbindelse”, og at der indsættes en bemyndigelse, hvorefter klima-, energi-, og forsyningsministeren kan fastsætte regler om interne elektricitetsforbindelser. Det forventes, at der på baggrund af bemyndigelsen vil blive udstedet en bekendtgørelse med regler om interne elektricitetsforbindelser, der viderefører gældende praksis.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Interne elektricitetsforbindelser

3.1.1 Gældende ret

Foruden hovedreglen vedrørende kollektivt elforsyningsnet, der er underlagt reguleringen, har Energistyrelsen etableret en administrativ praksis for at tillade såkaldte interne net. I praksis sondres der mellem *internt net i produktionsleddet* og *internt net i distributionsleddet*.

Der er en fast administrativ praksis for, at et internt net i produktionsleddet er en elektricitetsforbindelse, der kan etableres af en elkunde til eget elproducerende anlæg, placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted.

Elkundens elproducerende anlæg kan således være placeret enten 1) på det område, der dækkes af elkundens forbrugssted eller 2) på et område

umiddelbart tilstødende forbrugsstedet, forudsat at elkunden har råderet over det samlede område.

Energistyrelsens praksis om interne net i produktionsleddet er udviklet for at afgrænse visse elektricitetsforbindelser fra elforsyningslovens hovedregel om, at transport og distribution af elektricitet sker via det kollektive elforsyningsnet, der er underlagt offentlig regulering. Hovedreglen kommer blandt andet til udtryk i elforsyningslovens reglerne om at de kollektive elforsyningsvirksomheders kerneopgaver, jf. § 20, stk. 1, sammenholdt med bestemmelsen om, at varetagelse af netvirksomhed kræver bevilling, jf. § 19. Hermed har de kollektive elforsyningsvirksomheder i udgangspunktet eneret til at etablere net og tilslutte produktion.

En elkundes mulighed for at etablere en intern elektricitetsforbindelse til eget elproducerende anlæg placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted er en undtagelse til elforsyningslovens udgangspunkt om kollektivitet i landets elforsyning og de kollektive elforsyningsvirksomheders eneret. En intern elektricitetsforbindelse må derfor ikke stride mod den den bevillingshavende netvirksomhed eller Energinets de facto eneret til at etablere kollektivt net, ligesom der ikke må være tale om etablering af direkte elforsyningsnet efter elforsyningslovens § 23, hvilket kræver tillades.

Energistyrelsens praksis er delvist udviklet i forbindelse med indførelsen af aktørbegrebet ”egenproducent” i nettoafregnings- og øjebliksafregningsbekendtgørelserne som en forudsætning for de to ordninger. Således omfatter praksis en implicit accept af, at reglerne om netto- og øjebliksafregning forudsætter, at elkunden har adgang til at etablere en intern elektricitetsforbindelse mellem produktion og forbrugssted før tilslutningspunktet til det kollektive elforsyningsnet.

Energistyrelsens praksis om interne net giver mulighed for, at det elproducerende anlæg kan ejes enten af elkunden selv eller af en tredjepart. Såfremt det elproducerende anlæg ejes af en tredjepart, vil denne imidlertid skulle være underlagt elkundens instrukser, ligesom tredjeparten ikke selv må forbruge strøm fra anlægget, da nettet alternativt vil være omfattet af elforsyningslovens regler om kollektivt elforsyningsnet og direkte elforsyningsnet.

3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Den grønne omstilling er i vidt omfang afhængig af en omfattende elektrificering af det danske samfund. Her forventes VE-egetforbrug at spille en central rolle.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer på den baggrund, at det er hensigtsmæssigt, at reglerne for interne net i produktionsleddet tydeliggøres og præciseres ved, at der i elforsyningsloven indsættes en definition af begrebet ”internt net i produktionsleddet”, som i den anledning skifter navn til ”intern elektricitetsforbindelse”, og at der indsættes en bemyndigelse, hvorefter klima-, energi-, og forsyningsministeren kan fastsætte regler om interne elektricitetsforbindelser, så der vil kunne udstedes en bekendtgørelse med regler om interne elektricitetsforbindelser, der viderefører gældende praksis.

Det vurderes, at der med udstedelse af regler bl.a. vil kunne sikres en tydeliggørelse af en elkundes adgang til at etablere en intern elektricitetsforbindelse til eget elproducerende anlæg i tilknytning til elkundens forbrugssted, samt en tydeliggørelse af sondringen mellem interne elektricitetsforbindelser og andre former for nettyper, som f.eks. direkte linjer, jf. afsnit om ”Gældende ret”.

3.1.3 Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indsættes et nyt nummer 20 i § 5 i elforsyningsloven, som definerer begrebet intern elektricitetsforbindelse. Det foreslås, at en intern elektricitetsforbindelse defineres som en elektricitetsforbindelse, der kan etableres af en elkunde til eget elproducerende anlæg placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted.

Den foreslåede definitionen af intern elektricitetsforbindelse skal fortolkes bredt og hænger sammen med, at det med lovforslaget desuden foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i elforsyningslovens § 23 a, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om interne elektricitetsforbindelser, herunder bl.a. om kriterier og vilkår der skal være opfyldt for, at en elkunde kan etablere en intern elektricitetsforbindelse.

Det foreslåede vil medføre, at begrebet ”intern elektricitetsforbindelse” defineres og anvendes i elforsyningsloven. Det foreslåede vil samtidig medføre et sprogligt begrebsskifte fra det i praksis benyttede begreb internt net i produktionsleddet til ”intern elektricitetsforbindelse”.

Endvidere vil det foreslåede medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren gives en generel hjemmel til at fastsætte regler om interne elektricitetsforbindelser, herunder bl.a. om kriterier og vilkår der skal være opfyldt for, at en elkunde kan etablere en intern elektricitetsforbindelse. Ministeren vil i reglerne bl.a. kunne fastsætte nærmere, hvornår en elkundes elproducerende anlæg kan anses for at være placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted. Ligeledes vil der i reglerne kunne differentieres mellem forskellige kategorier af elkunder. Reglerne vil desuden kunne indeholde forpligtelser for elhandelsvirksomheder, netvirksomheder og transmissionsvirksomheder, forudsat at de har sammenhæng med reglerne om interne elektricitetsforbindelser. Det forventes, at der på baggrund af bemyndigelsen vil blive udstedt en bekendtgørelse med regler om interne elektricitetsforbindelser, der viderefører gældende praksis.

Hjemlen er dog ikke begrænset til at fastsætte regler, der viderefører Energistyrelsens gældende praksis for interne elektricitetsforbindelser. Hvis fremtidige udviklinger i elsektoren bevirker, at det er nødvendigt at fastsætte anden regulering af interne elektricitetsforbindelser, giver bemyndigelsesbestemmelsen i §23 a adgang til dette.

3.2 VE-egenforbrugere

3.2.1. Gældende ret

VE-egenforbrugere er et begreb, der blev introduceret i artikel 2 og artikel 21 i VE II-direktivet, der fik virkning den 30. juni 2021. Begrebet har ikke været anvendt i dansk ret, hvor betegnelser som egenproducent og egenforbrug af elektricitet har været anvendt til at beskrive samme kreds af aktører.

VE-egenforbrugere er i VE II-direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 14, defineret som ”en slutkunde, der opererer på sin lokalitet inden for afgrænsede områder eller, hvis en medlemsstat tillader det, på andre lokaliteter, og som producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet, forudsat at disse aktiviteter – for så vidt angår andre VE-egenforbrugere end husholdninger – ikke udgør deres primære forretnings- eller erhvervmæssige virksomhed”.

VE II-direktivets definition omfatter ikke VE-egenforbrugere, der har produktion, lagring og salg af VE som *hovederhverv*, men VE II-direktivet udelukker omvendt ikke, at sådanne producenter omfattes af VE-

egenforbrugerbegrebet i national lovgivning og gives lignende rettigheder, som VE-egenforbrugere har efter VE II-direktivet.

Det fremgår af VE II-direktivets artikel 21, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at forbrugerne har ret til at blive VE-egenforbrugere i overensstemmelse med bestemmelserne i artiklen.

Efter VE II-direktivets artikel 21, stk. 2, litra a-d, skal medlemsstaterne sikre, at VE-egenforbrugere, individuelt eller gennem aggregatorer, har ret til følgende:

a) at producere vedvarende energi, herunder til eget forbrug, at lagre og at sælge deres overskydende produktion af vedvarende elektricitet, herunder via VE-elkøbsaftaler, elleverandører og peer-to-peer-handelsordninger, uden at være underlagt diskriminerende eller uforholdsmæssige procedurer og gebyrer og netgebyrer, som ikke afspejler omkostningerne, i forbindelse med den elektricitet, de forbruger fra eller tilfører nettet eller deres egenproducerede elektricitet fra vedvarende energikilder, som forbliver på deres lokalitet.

b) at installere og drive ellagringsystemer, som er kombineret med anlæg, der producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, uden ansvar for nogen dobbeltgebyrer, herunder netgebyrer for lagret elektricitet, som forbliver på deres lokalitet.

c) at opretholde deres rettigheder og forpligtelser som endelige forbrugere.

d) at modtage betaling, herunder eventuelt gennem støtteordninger, for egenproduceret vedvarende elektricitet leveret til nettet, der afspejler markedsværdien og kan tage hensyn til dens langsigtede værdi for nettet, miljøet og samfundet.

Det fremgår af VE II-direktivets artikel 21, stk. 3, litra a-c, i hvilke tilfælde medlemsstaterne kan opkræve ikkediskriminerende og forholdsmæssige gebyrer og afgifter fra VE-egenforbrugere i forbindelse med deres egenproducerede vedvarende elektricitet, som forbliver på deres lokalitet.

Det fremgår af VE II-direktivets artikel 21, stk. 4, at medlemsstaterne sikrer, at VE-egenforbrugere, som befinder sig i samme bygning, herunder boligejendomme, har ret til i fællesskab at deltage i de i stk. 2 omhandlede aktiviteter, og at de er tilladt at foranstalte deling indbyrdes af vedvarende

energi, der er produceret på stedet, med forbehold af gældende netgebyrer og andre relevante gebyrer, afgifter og skatter påhvilende hver enkelt VE-egenforbruger. Medlemsstaterne kan differentiere mellem individuelle VE-egenforbrugere og et fællesskab af VE-egenforbrugere. Enhver sådan forskellig behandling skal være forholdsmæssig og behørigt begrundet.

Det fremgår af VE II-direktivets artikel 21, stk. 5, at VE-egenforbrugerens anlæg kan ejes af en tredjepart eller forvaltes af en tredjepart med hensyn til installation og drift, herunder måling, samt vedligeholdelse, forudsat at tredjeparten forbliver underlagt VE-egenforbrugerens instrukser. Tredjeparten betragtes ikke selv som en VE-egenforbruger.

Det fremgår af VE II-direktivets artikel 21, stk. 6, at medlemsstaterne indfører en befordrende ramme for at fremme og lette udviklingen af VE-egetforbrug på grundlag af en vurdering af de eksisterende ubegrundede hindringer for og potentialet i forbindelse med VE-egetforbrug på deres område og i deres energinet. VE II-direktivets artikel 21, stk. 6, litra a-f, oplister en række krav til den befordrende ramme.

Direktivets regler om VE-egenforbrugere er hidtil anset for at være implementeret ved konstatering af normharmoniseringen, idet VE-egenforbrugere i henhold til gældende dansk praksis er blevet sikret de rettigheder, der følger af VE II-direktivets art. 21 via muligheden for at etablere interne net i produktionsleddet til egetforbrug.

”Interne net i produktionsleddet” er en betegnelse, der er udviklet i Energistyrelsens praksis om interne net som betegnelse for en elektricitetsforbindelse, der kan etableres af en elkunde til eget elproducerende anlæg placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted.

Da interne net i produktionsleddet oprettes bag det målepunkt, som er omfattet af netvirksomhedens pligt til at måle levering og aftag af elektricitet i nettet, sikres VE-egenforbrugere mod diskriminerende eller uforholdsmæssige procedurer og gebyrer og netgebyrer, som ikke afspejler omkostningerne i forbindelse med den elektricitet, de forbruger fra eller tilfører nettet eller deres egenproducerede elektricitet fra vedvarende energikilder, som forbliver på deres lokalitet.

Energistyrelsens praksis for interne net i produktionsleddet sonderer i modsætning til VE-direktivets artikel 2 ikke mellem, hvorvidt en VE-egenforbruger har produktion, lagring og salg af vedvarende energi som

hovederhverv eller ej. På den baggrund har også VE-elproducenter som fx virksomheder, der både opstiller VE-anlæg og elforbrugsanlæg til fx brintproduktion, fjernvarmeproduktion vha. store varmepumper eller anden elintensiv industriproduktion mulighed for at opnå fordele som VE-egenforbruger efter gældende praksis.

Energistyrelsens praksis om interne net i produktionsleddet er nærmere beskrevet ovenfor under punkt 3.1.1, samt under de specielle bemærkninger til ændring nr. 1 og 4, hvortil der henvises.

VE-egenforbrugere betaler i dag ikke Energinets transmissionstariffer af den del af elektriciteten, som forbruges direkte af egenproduktionen. Dog opkræver netvirksomhederne i dag en energibaserede rådighedstarif eller en fast rådighedsbetaling, som varierer på tværs af netvirksomheder, og som afhænger af, hvilket spændingsniveau den enkelte VE-egenforbruger er tilsluttet i henhold til den nuværende tarifmodel. Energinet og netvirksomhederne udvikler og tilpasser deres tarifmodel løbende, hvilket betyder, at der kan gælde andre tariffer for fx VE-egenforbrugere i fremtiden.

Endvidere skal der efter elafgiftsloven ikke betales elafgift ved forbrug af elektricitet, som fremstilles ved vindkraft, vandkraft, biogas, biomasse, solenergi, bølge- og tidevandsenergi og geotermisk varme, og som direkte forbruges af producenten selv eller af en lejer i en udlejningsejendom, når anlægget er placeret i forbindelse med udlejningsejendommen og den udlejede ejendom udlejes af elproducenten.

I henhold til Energistyrelsens praksis for interne net skal VE-produktionsanlægget ejes af elkunden selv eller af en tredjepart, der er underlagt elkundens instrukser, og ikke selv forbruger strøm fra anlægget. Elafgiftsfritagelse forudsætter imidlertid, at producenten selv ejer anlægget, eller at elektriciteten forbruges af en lejer i en udlejningsejendom, som anlægget er placeret i forbindelse med, og som udlejes af producenten.

Begrebet VE-egenforbruger er i dag ikke implementeret i elforsyningsloven, og elforsyningsloven indeholder ikke en hjemmel til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om VE-egenforbrugere eller interne net i en bekendtgørelse.

Det fremgår af elforsyningslovens § 9, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler vedrørende aktive kunder,

borgerenergifællesskaber, VE-fællesskaber og aggregatorvirksomheder, herunder bestemmelser om deltagelse på elektricitetsmarkeder, produktion og forbrug og lagring af elektricitet, aggregering, betaling af tariffer, regler om etablering og regler om balanceansvar og balancering. Reglerne kan indeholde forpligtelser for elhandelsvirksomheder, netvirksomheder og transmissionsvirksomheder.

Det fremgår af elforsyningslovens § 84, stk. 1, 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren fra kollektive elforsyningsvirksomheder, elhandelsvirksomheder, aggregatorvirksomheder, borgerenergifællesskaber og elproducenter kan indhente oplysninger, der er nødvendige for varetagelsen af ministerens opgaver efter loven, efter bestemmelser fastsat i henhold til loven eller efter EU-retsakter eller internationale forpligtelser om forhold omfattet af loven.

3.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Den grønne omstilling er i vidt omfang afhængig af en omfattende elektrificering af det danske samfund. Her forventes VE-egetforbrug at spille en central rolle.

Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet vurderer på denne baggrund, at det er hensigtsmæssigt, at begrebet VE-egenforbruger defineres i elforsyningsloven, og at der udstedes en bekendtgørelse med regler om VE-egenforbrugerens rettigheder og forpligtelser i overensstemmelse med VE II-direktivets regler.

Ministeriet vurderer, at afgrænsningen af begrebet VE-egenforbrugere i dansk ret skal ske i overensstemmelse med Energistyrelsens gældende praksis om interne net i produktionsleddet, herunder at producenter, der har produktion, lagring og salg af vedvarende energi som hovederhverv fortsat skal være omfattet af muligheden for at etablere et internt net og egenforbruge elektricitet.

Dette vurderes at imødekomme interessen hos VE-elproducenter som fx virksomheder, der både opstiller VE-anlæg og elforbrugsanlæg til fx brintproduktion, fjernvarmeproduktion vha. store varmepumper eller anden elintensiv industriproduktion.

3.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indsættes et nyt nummer 34 i § 5 i elforsyningsloven, som definerer VE-egenforbrugerbegrebet. Det foreslås, at en VE-

egenforbruger defineres som en elkunde, der i tilknytning til sit forbrugssted producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet.

Den foreslåede definitionen af VE-egenforbruger skal fortolkes bredt og hænger sammen med, at det med lovforslaget desuden foreslås, at § 9 i elforsyningsloven ændres, så klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om VE-egenforbrugere.

Den foreslåede ændring vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren gives en generel hjemmel til at fastsætte regler om VE-egenforbrugeres rettigheder og forpligtelser. Ministeren vil i reglerne kunne fastsætte nærmere, hvornår vedvarende elektricitet til eget forbrug kan anses for at blive produceret i tilknytning til elkundens forbrugssted, og der vil i reglerne differentieres mellem forskellige kategorier af VE-egenforbrugere. Reglerne vil desuden kunne indeholde forpligtelser for elhandelsvirksomheder, netvirksomheder og transmissionsvirksomheder, forudsat at de har sammenhæng med reglerne om VE-egenforbrugere. Hjemlen vil også kunne anvendes til at fastsætte regler med henblik på at implementere eventuelt nye EU-regler om VE-egenforbrugere. Hjemlen er ikke begrænset til at fastsætte regler, der viderefører Energistyrelsens gældende praksis vedrørende mulighed for at egenforbruge elektricitet via interne net.

Det forventes, at der på baggrund af bemyndigelsen vil blive udstedt en bekendtgørelse om VE-egenforbrugere, der fastsætter regler for VE-egenforbrugere i overensstemmelse med VE II-direktivets artikel 21, og som viderefører Energistyrelsens gældende praksis vedrørende mulighed for at egenforbruge elektricitet via interne net i produktionsleddet.

Det foreslås også, at § 84, stk. 1, 2. pkt., i elforsyningsloven ændres, så bestemmelsen udvides til også at finde anvendelse for VE-egenforbrugere.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det sikres, at klima-, energi- og forsyningsministeren fra VE-egenforbrugere kan indhente oplysninger, der er nødvendige for varetagelsen af ministerens opgaver efter loven, efter bestemmelser fastsat i henhold til loven eller efter EU-retsakter eller internationale forpligtelser om forhold omfattet af loven. Ændringen vil ikke have betydning for de VE-egenforbrugere, der i forvejen anses for at være elproducenter, da § 84, stk. 1, 2. pkt., i forvejen indeholder hjemmel til at indhente oplysninger fra disse.

For nærmere om de foreslåede ændringer henvises til de specielle bemærkningerne til ændring nr. 2, 3 og 5.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslagets regler om interne elektricitetsforbindelser og VE-egenforbrugere forventes ikke at medføre økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslagets regler om interne elektricitetsforbindelser og VE-egenforbrugere forventes ikke at medføre økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslagets regler om interne elektricitetsforbindelser og VE-egenforbrugere forventes ikke at medføre administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslagets regler om interne elektricitetsforbindelser og VE-egenforbrugere forventes ikke at medføre klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslagets regler om interne elektricitetsforbindelser og VE-egenforbrugere forventes ikke at medføre miljø- og naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indebærer, at begrebet VE-egenforbrugere defineres i elforsyningsloven, og at der indsættes en bemyndigelse i elforsyningsloven, hvorefter klima-, energi-, og forsyningsministeren forventes at fastsætte regler om VE-egenforbrugere i en bekendtgørelse i overensstemmelse med VE II-direktivets regler.

VE II-direktivets regler om VE-egenforbrugere er hidtil anset for at være implementeret ved konstatering af normharmoniseringen, idet VE-egenforbrugere i henhold til gældende dansk praksis er blevet sikret de rettigheder, der følger af VE II-direktivets art. 21 via muligheden for at etablere interne net i produktionsleddet til egetforbrug.

Lovforslagets definition af begrebet VE-egenforbrugere omfatter i overensstemmelse med Energistyrelsens gældende praksis om interne net i produktionsleddet alle elkunder med et VE-baseret elproduktionsanlæg, herunder også producenter, der har produktion, lagring og salg af vedvarende energi som hovederhverv. VE II-direktivets definition omfatter ikke VE-egenforbrugere, der har produktion, lagring og salg af VE som hovederhverv, men VE II-direktivet udelukker omvendt ikke, at sådanne producenter omfattes af VE-egenforbrugerbegrebet i national lovgivning og gives lignende rettigheder, som VE-egenforbrugere har efter VE II-direktivet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til nr. 1

§ 5 i elforsyningsloven indeholder definitionsbestemmelser. Der findes ingen definition af begrebet intern elektricitetsforbindelse i § 5.

Selvom der ikke er en formel definition af begrebet intern elektricitetsforbindelse i elforsyningsloven, er der en fast administrativ praksis for, at et internt net i produktionsleddet er en elektricitetsforbindelse, der kan etableres af en elkunde til eget elproducerende anlæg placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted.

Elkunde er efter den gældende bestemmelse i elforsyningslovens § 5, nr. 13 defineret som en fysisk eller juridisk person, der råder over et aftagenummer.

Et aftagenummer er defineret i elforsyningslovens § 5, nr. 1 som et nummer, der entydigt identificerer et målepunkt, som er omfattet af netvirksomhedens pligt til at måle levering og aftag af elektricitet i nettet, jf. § 20, stk. 1, nr. 3.

Forbrugssted er efter den gældende bestemmelse i elforsyningslovens § 5, nr. 16 defineret som et punkt, hvorfra der aftages elektricitet til ét samlet matrikelnummer eller til sammenhængende bygninger fordelt på flere matrikelnumre med kun én forbruger af elektricitet.

Elproducerende anlæg er efter forordningen om fastsættelse af netregler om krav til nettilslutning for produktionsanlæg, artikel 2, nr. 17 defineret som

en enhed eller en samling af enheder, der producerer elektricitet, som ikke er synkront tilsluttet nettet eller er tilsluttet ved hjælp af effektelektronik, og som også har ét fælles tilslutningspunkt til et transmissionssystem, et distributionssystem, herunder lukkede distributionssystemer, eller et HVDC-system.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, § 5, nr. 20, i elforsyningsloven, hvorefter en intern elektricitetsforbindelse defineres som en elektricitetsforbindelse, der kan etableres af en elkunde til eget elproducerende anlæg placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted.

Det foreslåede medfører, at en intern elektricitetsforbindelse defineres som en elektricitetsforbindelse, der kan etableres af en elkunde til eget elproducerende anlæg placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted.

Definitionen skal fortolkes bredt og forstås i sammenhæng med den foreslåede ændring nr. 4, hvor det foreslås, at der indsættes bemyndigelse til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om interne elektricitetsforbindelser, herunder om kriterier og vilkår der skal være opfyldt for, at en elkunde kan etablere en intern elektricitetsforbindelse.

Det foreslåede vil endvidere medføre, at begrebet intern elektricitetsforbindelse defineres og anvendes i elforsyningsloven. Det foreslåede vil samtidig medføre et sprogligt begrebsskifte fra det i praksis benyttede begreb internt net i produktionsleddet til ”intern elektricitetsforbindelse”.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1 og 3.1.2 i de almindelige bemærkninger om gældende ret og Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriets overvejelser.

Til nr. 2

§ 5 i elforsyningsloven indeholder definitionsbestemmelser. Der findes ingen definitioner af begrebet VE-egenforbruger i § 5.

VE-egenforbrugere er et begreb, der blev introduceret i artikel 2 og artikel 21 i VE II-direktivet. Begrebet har ikke været anvendt i dansk ret, hvor betegnelser som egenproducent og egenforbrug af elektricitet har været anvendt til at beskrive samme kreds af aktører.

VE-egenforbrugere er i VE II-direktivets artikel 2, stk. 1, nr. 14, defineret som ”en slutkunde, der opererer på sin lokalitet inden for afgrænsede områder eller, hvis en medlemsstat tillader det, på andre lokaliteter, og som producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet, forudsat at disse aktiviteter – for så vidt angår andre VE-egenforbrugere end husholdninger – ikke udgør deres primære forretnings- eller erhvervsmæssige virksomhed”.

Det følger af den foreslåede ændring af § 5, at der efter nr. 32, der bliver nr. 33, som nyt nummer indsættes: »34) *VE-egenforbruger*: Elkunde, der i tilknytning til sit forbrugssted producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet.«

Den foreslåede ændring vil medføre, at begrebet VE-egenforbruger defineres i elforsyningsloven som en elkunde, der i tilknytning til sit forbrugssted producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet.

Den foreslåede definition omfatter også producenter, der har produktion, lagring og salg af vedvarende energi som bierhverv og hovederhverv. VE II-direktivets definition omfatter ikke VE-egenforbrugere, der har produktion, lagring og salg af VE som *hovederhverv*, men VE II-direktivet udelukker ikke, at sådanne producenter omfattes af egenforbrugerbegrebet i national lovgivning og gives lignende rettigheder, som VE-egenforbrugere har efter VE II-direktivet.

VE-egenforbrugerens anlæg kan ejes af en tredjepart eller forvaltes af en tredjepart forudsat, at tredjeparten er underlagt VE-egenforbrugerens instrukser.

Med elkunde henvises til elforsyningslovens definition i § 5, nr. 13, hvorefter en elkunde defineres som ”en fysisk eller juridisk person, der råder over et aftagenummer”. At en elkunde både kan være en fysisk eller juridisk person medfører, at elkunder bl.a. kan være husholdningsforbrugere og virksomheder, der aftager elektricitet.

Definitionen af VE-egenforbruger skal fortolkes bredt og forstås i sammenhæng med ændring nr. 3, hvor det foreslås, at der indsættes bemyndigelse i elforsyningslovens § 9 til, at klima-, energi- og

forsyningsministeren kan udstede en bekendtgørelse med regler om VE-egenforbrugere, herunder regler om, hvornår vedvarende elektricitet til eget forbrug produceres i tilknytning til elkundens forbrugssted. Klima-, energi-, og forsyningsministeren vil efter bemyndigelsesbestemmelsen bl.a. kunne fastsætte regler om VE-egenforbrugeres rettigheder og forpligtelser, herunder sondre mellem forskellige kategorier af VE-egenforbrugere.

Det bemærkes, at ændringen også har sammenhæng med foreslåede ændring nr. 5, hvor det foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren fra VE-egenforbrugere i medfør af elforsyningslovens § 84, stk. 1, 2. pkt., vil kunne indhente oplysninger, der er nødvendige for varetagelsen af ministerens opgaver efter loven efter bestemmelser fastsat i henhold til loven eller efter EU-retsakter eller internationale forpligtelser om forhold omfattet af loven. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.1 og 3.2.2 i de almindelige bemærkninger om gældende ret og Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriets overvejelser.

Til nr. 3

Elforsyningsloven indeholder i dag ikke hjemmel til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om VE-egenforbrugere.

Det fremgår af § 9 i elforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler vedrørende aktive kunder, borgerenergifællesskaber, VE-fællesskaber og aggregatorvirksomheder, herunder bestemmelser om deltagelse på elektricitetsmarkeder, produktion og forbrug og lagring af elektricitet, aggregering, betaling af tariffer, regler om etablering og regler om balanceansvar og balancering. Regler efter 1. pkt. kan indeholde forpligtelser for elhandelsvirksomheder, netvirksomheder og transmissionsvirksomheder.

Det følger af den foreslåede ændring af § 9, 1. pkt., at efter »aktive kunder,« indsættes »VE-egenforbrugere,«.

VE-egenforbrugere foreslås med lovforslaget defineret som en elkunde, der i tilknytning til sit forbrugssted producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet, jf. den foreslåede ændring nr. 2.

Formålet med ændringen af § 9 er at give klima-, energi- og forsyningsministeren mulighed for at implementere VE II-direktivets artikel

21 i en bekendtgørelse. Formålet er også at give ministeren mulighed for at fastsætte andre regler om VE-egenforbrugeres rettigheder og forpligtelser, som ikke har relation til VE II-direktivet, herunder regler om VE-egenforbrugere, som ikke er omfattet af VE II-direktivets definition af VE-egenforbrugere. Formålet er desuden at give ministeren hjemmel til at implementere eventuelt nye EU-regler om VE-egenforbrugere.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren gives en generel hjemmel til at fastsætte regler om VE-egenforbrugeres rettigheder og forpligtelser, herunder bestemmelser om deltagelse på elektricitetsmarkeder, produktion og forbrug og lagring af elektricitet, aggregering, betaling af tariffer, regler om etablering og regler om balanceansvar og balancering. Ministeren vil i reglerne kunne fastsætte nærmere, hvornår vedvarende elektricitet til eget forbrug kan anses for at blive produceret i tilknytning til elkundens forbrugssted, og der vil i reglerne kunne differentieres mellem forskellige kategorier af VE-egenforbrugere. Reglerne vil desuden kunne indeholde forpligtelser for elhandelsvirksomheder, netvirksomheder og transmissionsvirksomheder, forudsat at de har sammenhæng med reglerne om VE-egenforbrugere. Hjemlen vil også kunne anvendes til at fastsætte regler med henblik på at implementere eventuelt nye EU-regler om VE-egenforbrugere. Hjemlen er ikke begrænset til at fastsætte regler, der viderefører Energistyrelsens gældende praksis vedrørende mulighed for at egenforbruge elektricitet via interne net.

Det forventes, at Energistyrelsen på baggrund af bemyndigelsen vil udstede en bekendtgørelse om VE-egenforbrugere, der fastsætter regler for VE-egenforbrugere i overensstemmelse med VE-direktivets artikel 21, og som viderefører Energistyrelsens gældende praksis vedrørende mulighed for at egenforbruge elektricitet via interne net i produktionsleddet. Det bemærkes, at ministerens kompetencer i henhold til bemyndigelsen vil være delegeret til Energistyrelsen, jf. § 4 i bekendtgørelse nr. 2573 af 22. december 2021 om Energistyrelsens opgaver og beføjelser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.1 og 3.2.2 i de almindelige bemærkninger om gældende ret og Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriets overvejelser.

Til nr. 4

Energistyrelsen har en administrativ praksis for, at et internt net i produktionsleddet er en elektricitetsforbindelse, der kan etableres af en elkunde til eget elproducerende anlæg placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted.

Elkundens elproducerende anlæg kan således være placeret enten 1) på det område, der dækkes af elkundens forbrugssted eller 2) på et område umiddelbart tilstødende forbrugsstedet forudsat, at elkunden har råderet over det samlede område.

Energistyrelsens praksis om interne net i produktionsleddet er udviklet for at afgrænse visse elektricitetsforbindelser fra elforsyningslovens hovedregel om, at transport og distribution af elektricitet sker via det kollektive elforsyningsnet, der er underlagt offentlig regulering.

Det foreslås, at der indføres en bemyndigelsesbestemmelse i § 23 a i elforsyningsloven, som muliggør, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om en elkundes adgang til etablering af en intern elektricitetsforbindelse.

En intern elektricitetsforbindelse foreslås med dette lovforslag defineret som en elektricitetsforbindelse, der kan etableres af en elkunde til eget elproducerende anlæg placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted, jf. den foreslåede ændringer nr. 1.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er bl.a. at sikre en tydeliggørelse af en elkundes adgang til at etablere en intern elektricitetsforbindelse til eget elproducerende anlæg, samt en tydeliggørelse af sondringen mellem en intern elektricitetsforbindelse og andre former for nettyper, som f.eks. en direkte linje.

Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren gives en generel hjemmel til at fastsætte regler om interne elektricitetsforbindelser, herunder bl.a. om kriterier og vilkår der skal være opfyldt for, at en elkunde kan etablere en intern elektricitetsforbindelse.

Den foreslåede bemyndigelse vil således medføre, at der bl.a. kan fastsættes regler om, hvornår en elkundes elproducerende anlæg kan anses for at være placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted, krav vedrørende en elkundes råderet over det område, hvor elkundens elproducerende anlæg er

placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted, om opgørelse og måling af elproduktion og forbrug, om elkunders oplysningspligt i forbindelse med etablering af interne elektricitetsforbindelser, samt om ejerskab af den interne elektricitetsforbindelse. Ligeledes vil der i reglerne kunne differentieres mellem forskellige kategorier af elkunder. Reglerne vil desuden kunne indeholde forpligtelser for elhandelsvirksomheder, netvirksomheder og transmissionsvirksomheder, forudsat at de har sammenhæng med reglerne om interne elektricitetsforbindelser.

Bemyndigelsen vil tillige kunne medføre, at Skatteforvaltningen kan få mulighed for at kontrollere rigtigheden af elafgiftsfritaget forbrug, der sker via en intern elektricitetsforbindelse. Det betyder f.eks., at bemyndigelsesbestemmelsen som nævnt vil give adgang til, at der kan fastsættes regler for at måle og opgøre VE-elproduktion, der forbruges direkte via en intern elektricitetsforbindelse.

Det forventes, at der på baggrund af bemyndigelsen vil blive udstedt en bekendtgørelse om regler om interne elektricitetsforbindelser, der viderefører gældende praksis.

Hjemlen er dog ikke begrænset til at fastsætte regler, der viderefører Energistyrelsens gældende praksis for interne elektricitetsforbindelser. Hvis fremtidige udviklinger i elsektoren bevirker, at det er nødvendigt at fastsætte anden regulering af interne elektricitetsforbindelser, giver bemyndigelsesbestemmelsen i §23a adgang til dette.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1 og 3.1.2 i de almindelige bemærkninger om gældende ret og Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriets overvejelser.

Til nr. 5

Det fremgår af § 84, stk. 1, 2. pkt., i elforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren fra kollektive elforsyningsvirksomheder, elhandelsvirksomheder, aggregatvirksomheder, borgerenergifællesskaber og elproducenter kan indhente oplysninger, der er nødvendige for varetagelsen af ministerens opgaver efter loven efter bestemmelser fastsat i henhold til loven eller efter EU-retsakter eller internationale forpligtelser om forhold omfattet af loven.

Det følger af den foreslåede ændring af § 84, stk. 1, 2. pkt., at »og elproducenter« ændres til », elproducenter og VE-egenforbrugere«.

VE-egenforbrugere foreslås med lovforslaget defineret i elforsyningslovens § 5 som en elkunde, der i tilknytning til sit forbrugssted producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet, jf. den foreslåede ændring nr. 2.

Den foreslåede ændring af § 84, stk. 1, 2. pkt., vil medføre, at ministerens adgang til at indhente oplysninger udvides til at omfatte oplysninger fra VE-egenforbrugere. Ændringen vil ikke have betydning for de VE-egenforbrugere, der anses for at være elproducenter, da den gældende bestemmelse i forvejen indeholder hjemmel til at indhente oplysninger fra disse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.1 og 3.4.2 i de almindelige bemærkninger om gældende ret og Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriets overvejelser.